

РЕШЕНИЕ

№ 73

гр. Пловдив, 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова като разгледа докладваното от Красимира Д. Ванчева Въззивно търговско дело № 20225001000610 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №260047 от 14.02.2022 г.,постановено по т.д.№132/2021 г. по описа на Окръжен съд-Пловдив,ТО,XXIII-ти състав,е отхвърлен предявения от Е. Б. С., ЕГН ***** против И. Б. Б., ЕГН ***** иск за установяване съществуване на вземането, произтичащо от запис на заповед от 01.03.2010 г. с падеж 30.03.2014 г., в размер на 15 340 евро /петнадесет хиляди триста и четиридесет евро/, ведно с обезщетение за забава от 27.03.2017 г. до окончателното изплащане, за което е издадена заповед за изпълнение с постановено незабавно изпълнение по ч.гр.д. *****/**** г. по описа на Районен съд – Пловдив.

Със същото решение е осъден ищецът Е. Б. С., ЕГН ***** да заплати на ответника И. Б. Б., ЕГН ***** сумата 252 лв. /двеста и петдесет лева/, представляваща разноси по делото.

Срещу горното решение е подадена въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство Е. Б. С.,чрез пълномощника му адв. Я. Р.Ищецът С. обжалва решението изцяло,считайки го за неправилно и незаконосъобразно.Заявява,че първоинстанционният съд е събрал всички относими към правния спор доказателства и от анализа им става

ясно,че подадената ИМ е изцяло основателна и доказана-по основание и размер.Поддържа довода,че процесния запис за заповед,представляващ основание на вземането по издадената заповед за незабавно изпълнение,е редовен от външна страна съгласно изискванията на чл.535 от ТЗ и наведените от ответника твърдения за липсата на редовност от външна страна на същия запис на заповед са неоснователни и недоказани.Неоснователни са според жалбоподателя и доводите на ответника за липса на предявяване на записа на заповед в сроковете по чл.491 от ТЗ,липсата на удостоверяване на надлежно вземане и погасяване по давност на същото.В жалбата са изложени подробни аргументи за обосноваване позицията на жалбоподателя,че е неоснователно заявеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност.В това отношение жалбоподателят се позовава и на съдебна практика,както и на разяснения,дадени с цитирани от него тълкувателни решения на ВКС.Най-общо казано,жалбоподателят поддържа,че след като иска по чл.422,ал.1 от ГПК е предявен при спазване срока по чл.415 ГПК,то давностният срок е прекъснат от датата на подаване на заявлението в заповедното производство и давност не тече на основание чл.115,б. "ж" от ГПК докато трае настоящия съдебен процес за вземането.

И въз основа на поддържаните в жалбата съображения,жалбоподателят Е. С. моли да бъде отменено обжалваното съдебно решение и вместо него настоящата инстанция да постанови друго решение,с което да се приеме за установено,че ответникът И. Б. дължи на ищеца описаната в процесния запис на заповед сума и не е изпълнил поетото с него задължение,ведно с всички законови последици от неизпълнението.Претендира направените разноси в заповедното производство,както и в производството пред първата инстанция и направените разноси в настоящото въззивно производство.

Въззиваемият И. Б. Б.,чрез пълномощника си адв. И. М.,е подал в законния срок писмен отговор на въззивната жалба,с който е оспорил същата като неоснователна,а относно обжалваното решение е изразил становище,че то е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.Въззиваемият поддържа заявеното пред първата инстанция възражение за погасяване по давност на процесното вземане,както и доводите за обосноваването на това възражение.В този контекст смята,че окръжният съд правилно е констатирал и приел,че процесното вземане е погасено по давност.Заявява още,че независимо от заключението по направената графологична експертиза оспорва качеството на кредитор от страна на ищеца,респ. Своего качество като длъжник,като твърди в тази връзка,че процесният запис на заповед не е подписан от него.И въз основа на всички поддържани в отговора доводи моли въззивната жалба да се остави без уважение,а атакуваното с нея първоинстанционно решение да се потвърди като правилно и законосъобразно.В отговора е заявено искане за присъждане на разноси,включително и на адвокатско възнаграждение на основание чл.38,ал.1,т.3,предл. 2-ро от ЗА.

От страните не са заявени доказателствени искания пред настоящата инстанция.

Пловдивският апелативен съд,като се запозна с акта,предмет на обжалване,както и с наведените в жалбата оплаквания,а също и със събраните по делото доказателства и доводите на страните,намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, подадена е от лице, имащо правен интерес да обжалва първоинстанционното решение, а наред с това при подаването на жалбата е спазен двуседмичния срок по чл.259, ал.1 от ГПК. Ето защо въззивната жалба подлежи на разглеждане и преценка по същество.

Извършвайки служебно проверка за валидността на обжалваното решение по реда на чл.269 от ГПК, Пловдивският апелативен съд намира, че обжалваното решение е валиден съдебен акт, тъй като е постановено от надлежен съдебен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в изискуемата писмена форма, решението е подписано, волята на съда е ясно и недвусмислено изразена, като диспозитива на решението кореспондира изцяло с мотивите му.

Извършвайки служебна проверка по реда на чл.269 от ГПК за процесуалната допустимост на обжалваното решение, Пловдивският апелативен съд намира, че решението се явява процесуално допустимо и в тази връзка-че съдът се е произнесъл по иска, с който е сезиран по конкретното първоинстанционно дело и че самия този иск е допустим.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК, по въпросите относно законосъобразността и правилността на обжалваното решение, въззивният съд е ограничен от изложеното в жалбата. В тази връзка, преценявайки оплакванията в жалбата и събраните по делото доказателства, Пловдивският апелативен съд приема следното:

С обжалваното решение ОС-Пловдив се е произнесъл по установителен иск с правна квалификация по чл.422, ал.1 ГПК във вр. с чл.535 от ТЗ, предявен по т.д.№132/2021 г. по описа на същия съд от Е. Б. С. против И. Б. Б., с който е поискано да се приеме за установено по отношение на ответника, че не е изпълнил задължението си по запис на заповед от 01.03.2010 г. и дължи на ищеца Е. Б. С. сумата, посочена в същия запис на заповед и отразена в издадените заповед за изпълнение и изпълнителен лист по ч.гр.д.№****/**** г. по описа на Районен съд-Пловдив, ГК, XXII състав, възлизаща на 15 340 евро, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 27.03.2017 г.-датата на сезиране на съда за издаване на заповед за изпълнение, до окончателното ѝ изплащане. В исковата си молба ищецът е поискал също така, ответникът Б. да бъде осъден да му заплати направените разноски в заповедното производство по ч.гр.д.№****/**** г. по описа на РС-Пловдив и разноските, направени в първоинстанционното исково производство.

Така предявеният установителен иск е основан на следните твърдения на ищеца:

Твърди се в исковата молба, че на 01.03.2010 г. ответникът И. Б. Б. е издал в полза на ищеца Е. Б. С. запис на заповед без протест за сумата от 15 340 евро, с падеж 30.03.2014 г. Твърди се, че записът на заповед е редовен и разполага с всички предвидени от закона реквизити, но тъй като ответникът-длъжник не извършил плащането, за което се е задължил, то на база подадено от ищеца заявление било образувано ч.гр.д.№****/**** г. по описа на РС-Пловдив, ГК, XXII с-в, по което е била издадена заповед №**** за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК от 27.03.2017 г. и изпълнителен

лист №**** от ***** г. за сумата 15 340 евро и законна лихва върху главницата, считано от 27.03.2017 г. до окончателното изплащане на задължението.

Ищецът твърди още, че е неоснователно подаденото от ответника възражение, че не дължи изпълнение по издадените заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, поради което има правен интерес от предявяване на процесния установителен иск.

Ответникът е оспорил иска с предявения от него отговор на ИМ. В тази връзка е оспорил качеството на ищеца като кредитор, респ. своето качество на длъжник, поддържайки възражението, че процесния запис на заповед е неавтентичен и антидатиран. По-конкретно ответникът е заявил, че не е подписвал процесния запис на заповед и че същият съдържа няколко различни почерка в текстовата част, без да е ясно от кого и кога са изпълнени. Наред с това ответникът е заявил и възражение, че вземането, обективизирано в процесния запис на заповед е погасено по давност поради изтичане на предвидената в чл.531 от ТЗ погасителна давност. В този контекст е развил аргументи, че ищецът-заявител в производството по чл.417 ГПК, е бездействал в продължение на три години и пет месеца след издаване на изпълнителен лист въз основа на записа на заповед до образуването на изпълнително производство за събиране на вземането, а предявяването на иска по чл.422 от ГПК в срока по чл.415 ГПК прекъсва давността от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение, само ако изпълнението е предприето действително незабавно, респективно в разумен срок и при липса на бездействие от страна на кредитора. За обосноваване на това си становище ответникът се е позовал и на съдебна практика, както и на цитираните в отговора му тълкувателни решения.

При условия на евентуалност ответникът и възражение за злоупотреба с бланков подпис /бланкова менителница/, съгласно чл.464 от ТЗ, по съображения изложени в отговора на исковата молба. Позовал се е и на липса на каузално правоотношение във връзка с процесния запис на заповед.

В обобщение, с оглед наведените в същия отговор доводи, ответникът е заявил, че процесният иск е неоснователен, тъй като от формална страна представеният запис на заповед не съдържа установените в чл.535 от ТЗ реквизити и с оглед на това на основание чл.536 от ТЗ не съставлява заповедна ценна книга, а от друга страна вземането, обективизирано в него, е погасено по давност.

В допълнителната ИМ ищецът е изложил становище, че всички възражения на ответника са неоснователни. Заявил е, че процесния запис на заповед е издаден, за да новира вземания по други по-стари записи на заповед, издадени от ответника И. Б. в предишни години, с настъпили падежи, но с неплатени суми по тях. Във връзка с изявлението на ответника за изтекла давност и позоваването му на ТР №2/2013 г. от 26.06.2015 г. на ОСГК на ВКС ищецът е заявил, че в конкретния случай погасяване по давност няма. Изложил е становище за неприложимост към процесния случай на разрешенията, дадени в посоченото тълкувателно решение. Счята, че погасяване по давност би имало, ако не беше заведен установителния иск по чл.422 от ГПК, но в конкретния случай с предявяването на процесния иск давността е спряла да тече на 27.03.2017 г., когато е било подадено заявлението за

издаване на заповед на незабавно изпълнение и изпълнителен лист, а по време на целия исков процес по предявения иск давност не тече.

В отговора на допълнителната ИМ ответникът е изложил контра аргументи срещу твърденията на ищеца за издаване на запис на заповед във връзка с новиране на задължения. Изложил е и становище за неоснователност на твърденията на ищеца, че постановките дадени в горното тълкувателно решение не са относими към процесния случай.

С обжалваното решение предявеният иск е приет за неоснователен поради погасяване на процесното вземане по давност.

По така предявения иск, отчитайки твърденията и възраженията на страните, въззивната инстанция приема следното:

Допустимостта на иска не е спорна между страните и се установява при съобразяване данните от приложеното ч.гр.д. №****/**** г. по описа на РС-Пловдив, ГО, XII-ти състав. По същото дело настоящият ищец Е. Б. С. е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК и такава му е издадена на датата 27.03.2017 г. срещу настоящият ответник И. Б. Б. за сумата от 15 340 евро, представляваща вземане по запис на заповед от 01.03.2010 г., с падеж 30.03.2014 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението-27.03.2017 г. до окончателното изплащане на вземането, както и за съдебни разноски в размер на 601 лв.-държавна такса. На **** г., на основание посочената заповед за незабавно изпълнение, е издаден и изпълнителен лист за сумите по заповедта, а впоследствие ищецът-кредитор по заповедта се е присъединил като вискател по изп.д. №***** по описа на ЧСИ П. И. с рег. №***, с район на действие ОС-Пловдив и на датата 31.08.2020 г. на длъжникът И. Б. е връчена поканата за доброволно изпълнение и препис от издадената заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК. След това, в установения от закона срок, на датата 14.09.2020 г., длъжникът Б. е подал възражение по чл.414 ГПК срещу издадената заповед за изпълнение, а съдът по заповедното производство е съобщил на кредитора Е. С. за постъпилото възражение и му е указал за правото да предяви в едномесечен срок иск за установяване на вземането си по издадената заповед, като това съобщение е връчено на кредитора на датата 01.02.2021 г. Процесният иск е именно иск за установяване на вземането по издадената по ч.гр.д. №****/**** г. по описа на РС-Пловдив заповед по чл.417 от ГПК и е предявен в законния и предоставен от съда едномесечен срок /исковата молба е подадена пред съда на 25.09.2021 г./. С оглед на всички тези обстоятелства-наличието на издадена заповед за изпълнение за претендираното с процесния установителен иск вземане, наличието на подадено в срок възражение от длъжника срещу заповедта и предявяването на иска в законния срок, същият иск е допустим и подлежащ на разглеждане по същество.

По същество ищецът основава иска си на запис на заповед, издаден в негова полза от ответника И. Б. за сумата от 15 340 евро, с дата на издаване 01.03.2010 г. и с падеж-30.03.2014 г. Записът на заповед е без протест и е приложен в оригинал към горното частно

гражданско дело. Ответникът Б. е оспорил записа на заповед, твърдейки, че документа е неавтентичен и антидатиран, тъй като не е подписан от него, т.е. от лицето, сочено като издател на ценната книга и същият съдържа няколко различни почерка в текстовата му част, като не е ясно от кого и кога са изпълнени. Въз основа на тези твърдения ответникът е заявил, че липсва волеизявление от негова страна, с което да се е задължил като издател и платец по менителницата, с оглед на което търговската сделка е нищожна. Всички тези възражения на ответника са неоснователни. От заключението на назначената по първоинстанционното дело съдебно-почеркова експертиза, изготвено от вещото лице М. С. и неоспорено от страните, се установява, че подписът положен под ръкописния текст на процесния запис на заповед принадлежи на същото лице, което е изпълнило и текстовата част и това лице е ответникът И. Б. Както сочи вещото лице, не съществуват в документа манипулации и опити за подправка на букви или цифри, както и данни за копиране на подписа, текстовата част в записа на заповед е изпълнена от едно и също лице – както се посочи – от ответника, подписал записа на заповед, и няма текст, изпълнен от ищеца Е. С. Не е възможно да се направи датиране-времева характеристика на различните части на записа на заповед, както заявява вещото лице в заключението си. При тези констатации, съдържащи се в експертното заключение, което съдът намира за обосновано и професионално извършено, възражението на ответника за неавтентичност на документа са неоснователни и настоящият съд приема, че процесният запис на заповед от 01.03.2010 г. е подписан, респ. издаден от ответника И. Б. и съдържащият се в документа ръкописен текст е изпълнен именно от него. С оглед на това е неоснователно и заявеното от ответника възражение за нищожност на записа на заповед като едностранна търговска сделка. В продължение на изложеното съдът счита още, че процесният запис на заповед е една редовна от външна страна ценна книга, съдържаща задължителните реквизити, визирани в чл. 535 от ТЗ, поради което поражда произтичащите от него правни последици. С други думи, процесният запис на заповед обективира вземане на поемателя спрямо издателя на записа на заповед за сумата, визирана в документа и възлизаща на 15 340 евро., с падеж на плащането й- 30.03.2014 г.

Преценката за основателността на предявения установителен иск по чл. 422 от ГПК обаче е зависима и от преценка на заявеното от ответника възражение за погасяване по давност на вземането, произтичащо от процесния запис на заповед, поради изтичане на предвидената в чл. 531 от ТЗ тригодишна погасителна давност. Това възражение е прието за основателно с обжалваното решение и настоящата инстанция споделя този извод на първоинстанционния съд, като излага свои съображения в следния смисъл:

Съгласно чл. 531, ал. 1 исковете по менителницата срещу платеща се погасяват с тригодишна давност от падежа. Тази разпоредба, предвид препращатата норма на чл. 537 от ТЗ, е приложима и за записа на заповед, от което следва, че правата по записа на заповед също се погасяват с изтичане на тригодишна давност от падежа. В случая заявлението по чл. 417 от ГПК е подадено в съда преди да са изтекли три години, считано от падежа на задължението, тъй като падежа е на датата 30.03.2014 г., а заявлението е входирано в съда на

датата 24.03.2017 г. След издаване на заповедта за изпълнение от 27.03.2017 г. и на изпълнителния лист от ***** г. /издадени, както по-горе се посочи, по ч.гр.д. №****/**** г. по описа на РС-Пловдив, ГО, XII-ти състав/, кредиторът по заповедта Е. С. е предприел действия срещу длъжника за принудително събиране на присъдените със заповедта суми, като е подал молба с вх. №47271 от 21.08.2020 г. за присъединяването му като взыскател по изп.д. № ***** по описа на ЧСИ П. И. с рег. №***, с район на действие ОС-Пловдив. Това е видно от приложената към първоинстанционното дело покана за доброволно изпълнение, издадена от посочения ЧСИ и адресирана до длъжника И. Б.. Същата покана, видно от приложената към частно гражданското дело разписка, е връчена на длъжника Б. на датата 31.08.2020 г. По тези факти спор между страните няма. Не съществува спор и за това, че длъжникът е уведомен за предприетите срещу него действия по запис на заповед, включително за издаването на заповед за незабавно изпълнение, именно с връчването на поканата за доброволно изпълнение на датата 31.08.2020 г. и както твърди ответникът, а е и очевидно, към тази дата са били изминали близо три години и пет месеца от издаването на заповедта за изпълнение и изпълнителния лист по горното частно гражданско дело. Или, казано с други думи, кредиторът по издадената заповед за незабавно изпълнение е бездействал за период от близо 3 години и пет месеца преди да инициира изпълнително производство за принудително събиране на вземането по издадената заповед и да бъде уведомен длъжника за предприетите срещу него от кредитора действия относно вземането по запис на заповед. Във връзка с разглежданото възражение на ответника за изтекла погасителна давност, спорът между страните е дали бездействието на кредитора да предприеме действия за връчване на заповедта чрез съдебния изпълнител следва да бъде зачетено в производството по чл.422 ГПК и да се приеме, че през периода на това бездействие е текла давност, каквото е становището на ответника, или искът следва да се счита предявен с подаване на заявлението по чл.417 ГПК по силата на фикцията на чл.422, ал.1 от ГПК и от този момент давността да се счита за прекъсната по аргумент от чл.116, б. "б" ЗЗД, респ. да се приеме, че докато трае съдебния процес давност не тече /чл.115, б. "ж" ЗЗД/, каквато е позицията на ищеца-настоящ жалбоподател.

Въззивният съд, подобно на първоинстанционния, счита, че в случая посоченото бездействие на кредитора подлежи на съобразяване и има своето отражение върху течението на погасителната давност за вземането по процесния запис на заповед. Този извод се формира при съобразяване на конкретните факти ведно с разясненията, дадени в т.9 от ТР № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в т.1.2. от ТР № 8 от 21.02.2019 г. по тълк. д. № 8/2017 г. на ОСГТК на ВКС, в т.10 и в т.14 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, които разяснения са задължителни за правораздавателните органи в страната.

Така съгласно т.9 от ТР №4/18.06.2014 г. с разпоредбата на чл.422 ал.1 ГПК, според която искът за установяване съществуването на вземането се смята за предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, е създадено изключение от общото правило на чл.125 ГПК относно момента на предявяване на иска и възникване на

съответните правни последици /включително прекъсване и спиране на давността/. Посочената в нормата на чл.422 ал.1 ГПК фикция обаче не означава, че съществуването на материалното право се установява единствено към този момент, без да се съобразяват фактите от значение за спора към момента на формиране на силата на пресъдено нещо, а именно – приключване на съдебното дирене, след което решението влиза в сила. В производството по чл.422 ГПК общото правило на чл.235 ал.3 ГПК е приложимо, като съдът взема предвид всички факти, които са от значение за спорното право, а това са фактите, настъпили след предявяване на иска, респ. – след момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

В т.1.2. от ТР № 8/21.02.2019 г. се акцентира върху приложението на чл.235,ал.3 ГПК относно фактите, настъпили след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, с изключение на факта на удовлетворяване на вземането чрез осъществено принудително събиране на сумите по издадения изпълнителен лист въз основа на разпореждането за незабавно изпълнение в образувания изпълнителен процес.

В т.14 от ТР № 2/26.06.2015 г. са дадени разяснения,че сега действащият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и затова заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността.Тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането по чл.422 ал.1 ГПК, като предявяването му има обратно действие, само ако е спазен срокът по чл.415 ал.1 ГПК. С липсата на подобна правна уредба в ГПК от 1952 г. е аргументиран изводът, че на молбата за издаване на изпълнителен лист по отменения кодекс не може да бъде придадено действие да прекъсва давността,като такова действие е неприемливо и с оглед едностранния характер на производството за издаване на изпълнителен лист. Длъжникът узнава за издадения изпълнителен лист едва при връчване на призовката за доброволно изпълнение и давността се прекъсва със започване на изпълнителното производство,в което длъжникът участва,тъй като давността не може да бъде прекъсната,без длъжникът да узнае това.В този смисъл са и мотивите към т.10 от ТР №2,според които давността е правна последица на бездействието на кредитора, поради което ако той няма правна възможност да действа, давност не тече. Ако кредиторът бездейства , давността тече, защото е негов избора дали да предяви иск,с което давността ще се прекъсне и ще спре да тече.

В обобщение,тълкувателните разяснения,дадени в т.10 и т.14 от ТР № 2/26.06.2015 г. изтъкват бездействието на кредитора във времето като основание за течение на погасителната давност, а тълкувателните разяснения на ТР № 4 от 18.06.2014 г. и ТР № 8 от 21.02.2019 г. отдават значение на факти, които могат да бъдат съобразявани в хода на производството по чл.422 ГПК след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Стъпвайки на тези тълкувателни постановки,в решение № 118 от 12.12.2019 г. по т. д. № 2288/2018 г. на ВКС, II т. о. е застъпено становището,което се споделя и от настоящия състав,че липсва бездействие на кредитора в заповедното производство при издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК,тъй като препис от нея се връчва на длъжника за възражение от заповедния съд и изпълнителен лист може да се издаде едва след влизането ѝ в сила /чл.416 ГПК/. Преди този момент кредиторът няма правна възможност да действа по изпълнението ѝ.Обаче,при издаването на заповед за изпълнение на основанията, посочени в чл.417 ГПК,в която хипотеза попада и настоящият случай,едновременно със заповедта се издава и изпълнителен лист /чл.418 ГПК/,като заповедта за изпълнение в този случай се връчва на длъжника от съдебния изпълнител след образуване на изпълнително дело /чл.418 ал.5 ГПК/ по почин на кредитора. Следователно, времето от момента на издаване на заповед за незабавно изпълнение ведно с изпълнителен лист до предприемане на действия по връчването ѝ на длъжника зависи от волята на кредитора. Ето защо правилото, че погасителната давност се прекъсва с предявяване на иска за съществуване на вземането, но към минал момент – този на подаване на заявлението, ако искът е предявен в

срока по чл.415 ГПК, съгласно прогласеното в чл.422 ал.1 ГПК обратно действие на исковата молба, може да важи безусловно само за заповедите по чл.410 от ГПК.А в случаите по чл.418 от ГПК бездействието на кредитора да предприеме действия за връчване на заповедта чрез съдебния изпълнител, с което да започне да тече както срокът на длъжника за възражение по чл.414 ГПК, така и срокът на кредитора за предявяване на иска по чл.415 ГПК, следва да бъде зачетено в производството по чл.422 ГПК като факт с правно значение по смисъла на чл.235 ал.3 ГПК.

Указанията в посочените тълкувателни решения, съгласно които давността относно вземането се прекъсва, считано от момента на подаване на заявлението, ако са спазени условията на чл.422 ал.1 ГПК, се съотнасят към хипотезата на издадена заповед за изпълнение по чл.418 ГПК само когато такава изпълнение е предприето в рамките на разумния срок, съответстващ на постановената съда незабавност на изпълнението, в какъвто смисъл е и приетото в решение №118 от 12.12.2019 г. на ВКС. Ако заявлението по чл.417 ГПК е уважено, но въпреки това кредиторът бездейства – не получава издадения в негова полза изпълнителен лист, не образува изпълнително производство въз основа на него, респективно не овластява съдебния изпълнител да връчи заповедта за незабавно изпълнение и по този начин препятства осъществяване в пълнота на фактическия състав на заповедното производство и стабилизирането на заповедта, то тогава се касае именно за бездействие по смисъла на т.10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г., което не може да има за последица прекъсването на давността. При спазен едномесечен срок по чл.415 ГПК за предявяване на иска по чл.422 ГПК, прекъсването на давността от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение възниква само ако изпълнението е предприето действително незабавно, респективно в разумен срок и при липса на бездействие от страна на кредитора.

В конкретния случай, както се отрази по-горе, заповедта за незабавно изпълнение по чл.417 от ГПК е издадена на 27.03.2017 г., изпълнителният лист е издаден на **** г., а кредиторът по заповедта-ищец в настоящото исково производство, е предприел действия по образуване на изпълнително производство на основание издадения изпълнителен лист едва на 21.08.2020 г., когато е подал молбата за присъединяването му като вискател по горното изпълнително дело. С други думи, бездействал е за период от повече от три години след издаването на изпълнителния титул за вземането по процесния запис на заповед. Съответно на това и длъжникът по ценната книга-ответник в настоящото исково производство, е узнал за предприетото принудително изпълнение на вземането повече от три години и пет месеца след издаване на същия титул, като се има предвид, че узнаването е станало с връчването на поканата за доброволно изпълнение по изпълнителното дело. Или, изводът който следва е, че периодът на бездействие на кредитора надхвърля рамките на разумния срок, адекватен на постановеното незабавно изпълнение, при което положение, макар и процесната искова молба за установяване съществуването на вземането по процесния запис на заповед да е предявена в срока по чл.415 от ГПК, тя не може да прекъсне вече изтеклата погасителна давност и липсват основания да се приеме, че в случая давността е прекъсната от момента на подаване на заявлението по чл.417 ГПК-24.03.2017 г. При така изложеното се налага крайният извод, че вземането по процесния запис на заповед е погасено с изтичане на приложимия тригодишен давностен срок по чл.531 от ТЗ, с оглед на което и установителният иск за признаване съществуването на същото вземане подлежи на отхвърляне на това основание.

До същият правен извод е стигнал и първоинстанционния съд в обжалваното решение и постановеният с решението краен резултат е правилен, поради което същото решение следва да бъде потвърдено, а процесната въззивна жалба е неоснователна и като такава не следва да се уважава.

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция и предвид обстоятелството, че в представения договор за правна защита и съдействие /л.31/ е уговорено осъществяването на безплатна адвокатска защита по настоящото въззивно дело от адв. И. М. спрямо въззиваемия И. Б. на основание чл.38, ал.1, т.3, пр. второ от Закона за адвокатурата, то на същия адвокат

следва да се определи адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция на основание чл.38,ал.2 от ЗА.При определяне размера на възнаграждението следва да се съобрази чл.7,ал.2,т.4 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения,при което положение дължимият размер на адвокатското възнаграждение възлиза на сумата от 3050,19 лв.Заплащането на тази сума на адв. М. следва да се възложи в тежест на жалбоподателя Е. С..

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260047 от 14.02.2022 г.,постановено по т.д.№132/2021 г. по описа на Окръжен съд-Пловдив,ТО,XXIII-ти състав.

ОСЪЖДА Е. Б. С. с ЕГН ***** с адрес:с.Б., обл. П., ул. "П. Х." № * да заплати на адвокат И. Б. М. от АК - П.,с адрес на кантората в гр.П., ул. "Р. Д." № **, ет. *, офис **,сумата от 3050,19 лв. /три хиляди и петдесет лева и деветнадесет стотинки/,представляваща адвокатско възнаграждение по чл.38,ал.2 във вр. с ал.1,т.3,пр. второ от Закона за адвокатурата за осъществената по възз.т.д.№610/2022 г. по описа на Апелативен съд-Пловдив безплатна адвокатска защита на въззиваемия И. Б. Б..

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВСК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____